

DE STER VAN NEDERLAND

15 NOVEMBER 1932

No. 22

37e JAARGANG

Dit is een tijd van waarschuwing, en geen tijd van vele woorden.
Leer en Verb. 63:58.

EEN OPROEP TOT DIENSTVERRICHTING.

President A. Widtsoe.

De wereldwijde malaise heeft een uitdagenden oproep gebracht tot de leden van de Kerk in deze landen. Wilt ge er naar luisteren?

De Kerk lijdt evenals iedereen tengevolge van de wolk van economische en maatschappelijke verstoring, die over de aarde hangt. De Heiligen der Laatste Dagen, die zoo blijmoediglijk offers gebracht hebben om zendingen in het veld te houden, zijn niet langer in staat daar zoovelen te handhaven als vroeger. Bij voorbeeld: terwijl dit geschreven wordt zijn er in Groot Brittannië minder dan veertig procent van het aantal zendingen, dat achttien maanden geleden aanwezig was. Dit beteekent een vertraging van ons zendingswerk onder buitenstaanders, tenzij dit tekort op de een of andere wijze aangevuld wordt.

Intusschen gaan velen van onze Europeesche leden, zoowel als andere menschen, overal, onder werkloosheid gebukt. Zij die dagelijks ijverig bezig plachten te zijn, weten nu met hun leegen tijd geen raad. Is dit geen vingerwijzing voor ten minste een gedeeltelijke oplossing van het tegenwoordige zendingen-probleem?

Laat ieder werkloos kerklid een gedeelte van zijn tijd, voor zoover de wet dit toelaat, ter beschikking stellen van het onbezoldigd zendingswerk. Laat iedere geregelde zending een plaatselijk kerklid medenemen om hem te helpen bij het tractaatjes verspreiden, gesprekken voeren en bijeenkomsten houden. Zoo de locale kerkleden niet iederen dag kunnen uitgaan, kunnen zij elkander

afwisselen, zelfs al zou er iederen dag der week een ander meegaan. En zoo zouden allen minstens eens per week kunnen uitgaan. Bovendien zou er geen bezwaar tegen zijn dat twee plaatselijke mannen of twee plaatselijke vrouwen als zendingen uitgaan. De noodige instructies zijn gauw te leeren. Zoo de locale kerkleden acht wilden geven op dezen oproep tot dienstbetoon en in de bres springen, zou onze effectieve zendelingengroep in één dag verdubbeld kunnen worden. Degenen die zich als vrijwilligers opgeven voor dit werk zullen een zendingen-oproep kunnen ontvangen van den zendingspresident, en volle en formeele erkenning van het verrichte werk bij ontslagverleening.

Dit hulpzendelingenwerk behoeft niet beperkt te blijven tot de werklozen. Velen dergenen, die fortuinlijk genoeg zijn, werk te hebben, zouden best een avond of twee per week kunnen wijden — onverminderd de geregelde samenkomsten — aan het bezoeken van onderzoekers en het verlenen van assistentie bij straat- of huis-vergaderingen. Daar is werk voor allen. En vergeet niet, dat de eerste op de Kerk rustende plicht, dat is op u en mij, is het Evangelie te prediken aan de geheele wereld.

De plaatselijke leden behoeven niet te aarzelen met zich aan te melden als vrijwilligers voor dit werk. Wie ook met een oprecht hart het doopwater ingaat, en daarna tracht de geboden des Heeren te bewaren, heeft aanspraak op hemelsche assistentie als hij, wanneer ook, bezig is met het heilige werk der laatste dagen. De geest des Heeren zal de zwakken zoowel als de sterken kracht geven en leiden en zelfs de geringste pogingen ten goede doen gedijen. Leest de belofte des Heeren :

En als gij uwe stemmen door den Trooster zult verheffen, zoo zult gij spreken en profeteeren zooals het Mij goedgebeurt. Want ziet, de Trooster weet alle dingen, en geeft getuigenis van den Vader en den Zoon.

Bovendien moeten de locale kerkleden bereid zijn, het bestuur van de gemeenten over te nemen, veel meer dan vroeger, zoodat de zendingen de handen vrij krijgen voor het eigenlijke zendingswerk, waarvoor zij uitgezonden zijn. Het is het hooge ideaal der Kerk, onder hemelsche opdracht, dat elke georganiseerde groep door eigen leden geleid en bestuurd zal worden, onder toezicht van de meer algemeene Kerkelijke autoriteiten. De tijd is nu aangebroken voor een voller verwezenlijking van dit ideaal in deze landen.

De hoogste vreugde, waarvoor de mensch vatbaar is, vloeit voort uit een actief deelnemen aan de voor het heil van het menschedom ondernomen werkzaamheden, volgens het programma van het heilsplan. De broodkorst smaakt zoeter, de wolken zijn rooskleuriger getint, menschenharten worden beminnelijker, het leven is rijker voor hem die op die manier zich wijdt aan het grootste werk op aarde : het werk der eeuwen. De oproep is ge-

komen! Zult gij er gehoor aan geven en de zoete vrucht proeven die erop volgt?

Leest in het Ster-nummer van 1 November de daverende rede van Ouderling George F. Richards, den geliefden oud-president van de Europeesche Zending. Daar is ongebruikte kracht onder ons. Niemand heeft de diepte van zijn eigen ziel, van zijn eigen vermogens gepeild, waarom maar weinigen met volle teugen gedronken hebben uit den beker der blijdschap, aangeboden door het herstelde Evangelie van Jezus Christus.

Dit is een oproep tot dienstverrichting, voor u!

NAAR PRAAG EN TERUG.

(Vervolg van bladzij 333).

Na dezen avonddienst voert de gediensdige autobestuurder ons naar het hoogste stadsgedeelte, vanwaar wij een wondermooi panorama te zien krijgen: Zürich bij avond! Als een flonkerend sterrenveld liggen daar de metropolis (dit woord lijkt ons lang niet misplaatst) en het Meer van Zürich vóór ons. Droomen of waken wij? Een oogenblik is het ons als staan wij aan Wasatch Avenue te Salt Lake City en blikken over de stad der heiligen in avondpracht.

In den morgen gaan wij verder. Opschieten is de boodschap: het is reeds Maandag, en Dinsdag moeten wij te Praag zijn. Gelukkig kunnen wij thans bommeltrein en tandradbaan stiefmoederlijk behandelen. Met goede vaart gaan wij door gedeelten van een drietal rijken: Zwitserland, Oostenrijk en Duitschland. Te München wachten ons een vijftal zendelingen op. Hier moet ons een verbetering uit de pen: wij schreven dat wij ouderling Hyrum Spencer te Zürich ontmoet hadden, maar dat was onjuist. Onze aantekeningen wijzen ten duidelijkste uit dat deze ontmoeting te München plaats had. Ouderling Post, de districts-president, broeder Hyrum Spencer en drie anderen begroeten ons, en twee hunner toonen ons enkele bezienswaardigheden.

Om 9 uur des avonds vertrekken wij met het weinig aanlokkelijk vooruitzicht van een nachtelijken trein-rit van een uur of twaalf! En wij zullen enkele malen moeten overstappen: eerst te Marktredwitz en dan te Eger. Een paar monniken van wie weet welke orde, die naar Rome zijn geweest, vormen ons gezelschap. Wij maken het ons allen zoo gemakkelijk mogelijk en pogen wat te slapen. Heel gerust doen wij dat niet, want wij moeten immers overstappen. Als het zoover is, zijn de Katholieke broeders heel hulpvaardig: onze bagage wordt door hen door de lange wagen gedragen en op het perron neergezet. Gelukkig laat de volgende trein niet lang op zich wachten. Aan de grens, te Eger (Eger is de Duitsche naam; de Tsjecho-slowaaksche is Cheb), stappen wij nogmaals over. 't Is om er „chladno" van te worden, dat over-

stappen in het holle van den nacht. Chladno is „koud” in het land, dat het doelwit van onze reis is.

Gelukkig is het begonnen te dagen zoodat wij Tsjechoslowakije kunnen bezichtigen. Schilderachtig! Een smalle stroom windt zich door een halfheuvelachtig landschap. Graanvelden, tuinen, boschage — afwisseling genoeg. Met den trein is het weer bommelen. En aan elk stationnetje staan passagiers: het volk stroomt letterlijk naar Praag, waar de Sokolfeesten in vollen gang zijn. En de taal die men spreekt! Daar is geen touw aan vast te knopen, merkt zuster Kooyman op en haar echtvriend beaamt het hartgrondig.

Als wij ruim 9 uur te Praag zijn aangekomen, bevinden wij ons weldra in het hotel Splendid, waar de presidenten-conferentie gehouden wordt. Begroetingen en kennismakingen geschieden inderhaast, want President Widtsoe roept al heel gauw allen tot orde voor de eerste vergadering. Onze gastheer, Broeder Gaeth, heeft voor den middag evenwel andere plannen. Voor velen van de bezoekers heeft hij kaarten voor het Sokol-stadium. Enkelen, onder wie President Widtsoe, zijn er den vorigen dag reeds geweest. En nu wordt mij ongetwijfeld door velen gevraagd wat toch de Sokol-beweging is. President Widtsoe heeft dat later beschreven, en ik zal van de gelegenheid gebruik maken hem hier het woord te geven:

„Zestienduizend man stonden ordelijk opgesteld, in lichte kleding, in het groote Stadium te Praag. Op het commando gingen de armen gelijktijdig omhoog en omlaag, werd het lichaam naar rechts of naar links gebogen. Bij elke beweging rolde een enorme rhythmische golf, als het ware, over het leger van deelnemers. Toen de mannen afgemarcheerd waren, namen zestienduizend vrouwen hun plaats in, en voerden dezelfde indrukmakende bewegingen uit. Het was een onvergetelijk schouwspel. Het was een voorbeeld van de macht en schoonheid van eenparige handeling.

„De mannen en vrouwen, die deze merkwaardige tentoonstelling presteerden, waren leden van de groote, wereldwijde Sokol-organisatie, welke om de zes jaar een wereld-samenkomst houdt te Praag. Sokol beteekent valk. Valken stijgen hoog op in het heldere blauw des hemels, ver boven de beoedeling der aarde. De Sokols werden bijna driekwart eeuw geleden georganiseerd: het was een poging, die fysiek en moreel welzijn op het oog had door middel van gezamenlijke vrije en orde oefeningen. Dit ideaal is meer dan bereikt. De stichter, Dr. Styrs, een Boheem, mag onder de weldoeners van zijn ras gerekend worden.

„De Sokol tentoonstelling toonde onvermijdelijk het contrast aan, dat tusschen de twee hoofdsoorten van zulke tentoonstellingen bestaat. Bij de eene, de meest gebruikelijke, strijden twee ploegen, die maar uit een handjevol menschen bestaan, om den voorrang, terwijl schreeuwende duizenden het spel op hun gemak volgen. Enkelen kampen: het gaat er om wie het spel wint. De andere,

het Sokol-type, brengt de duizenden in actie: allen genieten van de medewerking. In plaats van het van elkander te winnen, gaat het er om, hoe goed een ieder zijn rol kan spelen, zoodat het geheel zoo volmaakt mogelijk moge zijn. Er is een enorm moreel verschil tusschen de twee, voor zoover als het de deelnemers of toeschouwers betreft.

„Het is goed”, zoo gaat President Widtsoe voort, „dit verschil voor oogen te houden bij ons O.O.V.-wedstrijdwerk. Wij zijn geneigd den nadruk te leggen op het winnen van een wedstrijd, laat ons zeggen bij zang of debat. Wij willen weten wie het 't beste deed. Maar eigenlijk, werd er ten volle recht gedaan, dient de prijs uitgereikt te worden, niet aan den besten zanger of woordvoerder, maar aan hem die tijdens de voorbereiding, door zijn intelligente inspanning, de beste vorderingen heeft gemaakt in het zingen of debatteeren. Dit beginsel wordt gedeeltelijk in acht genomen waar beslist moet worden tusschen degenen die ongeveer even bekwaam of evengoed geoefend zijn.

„Het oogmerk van ons wedstrijdwerk, en het verdient aanmoediging, dient te zijn: zoo veel mogelijk deelnemers te verkrijgen en den nadruk te leggen op de eruit voortvloeiende persoonlijke ontwikkeling. Voorts dient men bij uitvoeringen of tentoonstellingen boven alles trots te gaan op het hooge gemiddelde gehalte van de verrichtingen der vele deelnemers, liever dan het kunnen van de weinigen.

„Het is duidelijk, dat zulk een ideaal niet in eens bereikt zal kunnen worden; en het is onder huidige toestanden opwekkend, het spel tusschen uitgelezen ploegen gade te slaan; maar toch zal, waar het ideaal van het samenwerken van velen voor de persoonlijke ontwikkeling van allen voor oogen gehouden wordt, het gewicht van het winnen van de eerste of tweede of derde plaats verminderen.

„Het Evangelie van Jezus Christen heeft ten doel, een iegelijk op te heffen. Er zal geoordeeld worden, niet zoo zeer over de gewonnen plaats als over de door zelfinspanning verkregen ontplooiing. Dat beginsel mocht wel toepassing vinden in al ons wedstrijdwerk.

„Zoo luidt de les van de Sokols — de moderne valken.”

(Wordt vervolgd)

DE WEG TOT VOLMAKING.

Een nieuwe leercursus voor onze Genealogische klassen.

(Vervolg van blz. 294.)

Les 4.

Tusschen twee gordijnen.

Onlangs werd de sterfelijke mensch door een schilder geteekend als een eenzaam zwerver, die in verbijstering ronddoelde langs

een nauw pad tusschen twee groote zwarte gordijnen. Op het achterste gordijn stønd geschreven: **Vóór de geboorte — wat?** en op het voorste: **Na den dood — wat?**

Deze teekening verlichtte een artikel waarin verklaard werd dat de mensch niets af wist van het leven vóór de geboorte en dat hij, wanneer het sterfelijk leven is afgelopen, een sfeer van verborgenheid moet ingaan, waarvan geen mensch eenige kennis heeft.

Dr. James R. Nichols heeft gezegd: „De mensch bevindt zich op een kleine planeet die door de ruimte draait, maar waar hij vandaan is gekomen, is een onoplosbaar mysterie. Behalve de Hebreeuwsche kronieken geeft geen boek, hoe oud het ook moge zijn, een verslag van het ontstaan van den mensch dat overwegingswaardig is; en geen teekens op steenen of metalen, geen opschriften of afbeeldingen in eenig werelddeel, geven ook maar de geringste inlichting tot oplossing van het duistere probleem van des menschen ontstaan. Die vreemde bezoekers uit hemelsche sferen, de meteorsteenen, welke gloeiend heet op de aardkorst aanlanden, kunnen ons net zoo goed een aannemelijk antwoord geven op ons vragen, als de geleerdste filosoof.” (*Whence, What, Where*, bl. 1).

De dichter heeft het aldus uitgedrukt:

Een poos van liefd' en blij geschater,
Van vreugd' en pijn, die ras vervliedt,
En de schrik der buitenste duisternis later:
Stof keert tot stof, en anders niet.

Daar is de zwijger gelijk aan den prater,
De minnaar van 't leven woont bij den hater,
En 't zelfde einde komt vroeger of later,
En wie kent winst of verlies in 't verschiep?

(A. L. Gorden.)

En zoo zouden wij kunnen voortgaan met het geven van de ideeën van menschen, die in hunne overpeinzingen betreffende leven en dood trachten te verklaren wat er aan dit leven voorafgegaan is en wat er op volgen zal.

Les 5.

Een meer hoopvol uitzicht.

Nu is het wel waar dat een ieder ten slotte door het grafmysterie heen moet, „vanwaar geen reiziger terug kan keeren”, zooals Lehi het uitdrukt, maar nochtans hebben wij, de barmhertigheid des Heeren zij dank, inderdaad een meer hoopvolle en blijde verwachting dan hier wordt uitgedrukt door hen die niet door den geest van het Evangelie geleid worden.

Er is veel dat wij weten omtrent ons leven vóórdat wij in het vleesch kwamen. Er is veel dat wij begrijpen van het leven na de ontbinding van het lichaam. „Indien wij alleenlijk in dit leven op

Christus zijn hopen de, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen", heeft de apostel Paulus gezegd. Alle menschen hebben het leven lief; het is de groote gave Gods aan elk creatuur. Zelfs de beesten zullen vechten voor het leven en zich tegen doodsvijanden verdedigen. Het verlangen om te leven is een van God geërfde gave en dit verlangen is niet tot het sterfelijke bestaan beperkt. Dat er menschen zijn die hopen dat er geen leven is na den dood, is waar, maar wij kunnen gerust zeggen dat het enkel de verkeerd-doeners zijn, die vreezen verantwoording voor hunne booze daden te moeten geven. Op degenen die een rechtvaardig leven leiden zijn de woorden van Ruskin ten volste van toepassing: „Er is geen rijkdom behalve het Leven — het Leven met al zijn machten van liefde, van vreugde en van bewondering." Montgomery drukt het verlangen naar een onsterfelijk leven in deze woorden uit:

»Wie heeft hier ooit bestaan,
Die gaarne niet méer had geleefd?
En toch — wie zou weer willen gaan
Langs 't pad, dat hij betreden heeft?«

Eens woonden wij bij God.

Toen Adam op deze aarde geplaatst werd was al zijn vroegere kennis weggenomen. Nochtans heeft de Heere het ons bekend gemaakt dat Adam leefde vóór dien tijd en ondervindingen had als Michaël, de groote vorst, die gekozen werd om als de Oude van Dagen aan het hoofd van het menschdom te staan op deze aarde. Ook wij hadden ondervindingen en leefden in de tegenwoordigheid van God, waar wij door aanschouwen wandelden. Toen wij in deze wereld kwamen, verloren ook wij alles op eenzelfde manier, en moesten opnieuw beginnen. In dit leven dienen wij door geloof te wandelen en niet door aanschouwen en ontberen wij de zegeningen van de onmiddellijke tegenwoordigheid des Vaders.

Les 6.

Thans is het onze proeftijd.

Niettemin en hoewel de gordijnen aan beide kanten gesloten zijn, heeft de Heere in Zijn teedere liefde en Vaderzorg over ons, Zijn boodschappers uit Zijn tegenwoordigheid gestuurd om ons de noodige onderrichting te geven, zoodat wij — indien wij getrouw zijn — in Zijne tegenwoordigheid terug kunnen keeren. Zijn wij ontrouw en ongewillig om naar de stem Zijner dienknechten te luisteren, of de leiding van den Geest te zoeken, welke Hij beloofd heeft aan allen die Hem naarstiglijk zoeken, dan staan wij zonder verontschuldiging. Zooals goud in de smeltkroes, zullen wij beproefd en getoetst worden, maar het schuim zal uitgeworpen worden.

„Doch zie, Ik zeg u, dat Ik, de Heere God, aan Adam en zijn zaad toestond dat zij den lichaamsdood niet zouden sterven,

voordat Ik, de Heere God, engelen zoude voortzenden om bekeering en verlossing, door geloof in den naam Mijns Eeniggeboren Zoons, aan hen bekend te maken.

„En aldus wees Ik, de Heere God, de dagen van den proeftijd des menschen aan; opdat hij door zijnen tijdelijken dood in onsterfelijkheid tot het eeuwige leven mocht verrijzen, zoo velen namelijk als er gelooven zouden;

„En zij die niet gelooven, tot eeuwige veroordeeling, want zij kunnen niet van hunnen geestelijken val verlost worden, omdat zij zich niet bekeeren.” — Leer en Verb. 29: 42-44.

Wij zijn niet alléén gelaten, zooals de teekenaar verklaart, om in verwarring rond te doolen zonder inlichting van wat er voorheen geweest is en wat er volgen zal. De kennis die wij hebben van wat er voorheen geweest is en wat er zal volgen, zal — ten deele althans — het thema zijn van de volgende lessen.

(Wordt vervolgd).

HET KERSTFEEST NADERT.

WAT INNIGBLIJDE ZANGEN.

(Wijze: Wat is het Evangelie?)

Wat innigblijde zangen
Zingt onze kinderschaar:
De dag van ons verlangen,
Het Kerstfeest is weer daar!
Wij gaan den Heiland loven
Die ons zoo teer bemint,
Hij kwam voor ons van Boven,
Hij werd voor ons een kind.

Der eng'len lied verkondde
In 't veld van Efrata;
Als wij, met luiden monde:
„Looft God! Halleluja!
In menschen welbehagen,
De Heiland kwam op aard!”
Het is een Dag der dagen,
Een lofzang overwaard!

Hoe roept ons 't lichtjesgloren:
Komt, weest verheugd van geest,
Want Christus werd geboren!
't Is heden kinderfeest!
Uit heerlijk-schoonen hemel
Kwam Hij in donk'ren nacht,
En heeft in 't aardsch gewemel
Het hoogst geluk gebracht!

K.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANK I. KOOYMAN - Assistent: CLYDE BIDDULPH

VAN DE REDACTIE.

President Joseph W. McMurrin.

In zijn woning te Los Angeles, Californië, is den 24sten October overleden President Joseph W. McMurrin, lid van den Eersten Raad der Zeventigers.

Broeder McMurrin was 74 jaar toen hij stierf. Jarenlang presideerde hij over de Californische zending — pas een jaar geleden werd hij eervol ontslagen. Reeds vroeg, hij was nauwelijks achttien jaar, volbracht hij een zending in Arizona, een van de staten der Unie. En driemaal was hij in Engeland op zending.

Een stoere, aangename verschijning, een krachtig geloofsgetuige, een wijs en minzaam leider is van het aardsche tooneel verschenen. De geestenwereld is een edele ziel rijker.

Onze Gedenkboeken.

Ons vorig nummer heeft het pas van den drukker ontvangen Gedenkboek aangekondigd. Men zal er gelijnde en ongelijnde bladen in vinden. Op de gelijnde staat bovenaan: Familie-geschiedenis.

In dit boek kan geschreven en geplakt worden. De bedoeling is dat een ieder zijn eigen levensgeschiedenis er in schrijft, waarbij, zoo mogelijk, kiekjes geplakt worden uit verschillende tijdstippen.

Voorts geve men een korte beschrijving van het leven zijner ouders en grootouders, waar men daarvoor gegevens heeft of vinden kan. Levensvoorvallen, die de mooie trekken in hun karakter aantoonen, hun ledentrouw, burgertrouw, hun voorbeeldig mensch-zijn — kortom alles wat meldenswaardig en lezenswaardig is legge men in dit boek vast. Het zal én nu én later niet alleen interessant, maar ook leerzaam blijken te zijn.

In het boek hooren ook enkele genealogische lijsten thuis. Een één-gezinsgroepslijst van uw vader en moeder, uw eigen gezinsgroep, als gij gehuwd zijt, en uw stamboomlijst. Een ieder kan die er zelf in doen: het zal alleen noodig zijn ze van gaatjes te voorzien en er een strookje af te knippen, zoodat de lijsten niet bij de andere bladen zullen uitsteken.

Nog veel meer zouden wij hier kunnen noemen, maar het bovenstaande is voorloopig genoeg. Wellicht zullen de Arenleessters en andere groepen van het Gedenkboek gebruik maken bij hun werk, waartoe het zich bij uitstek leent. Moge het boek onder den zegen des hemels een bron van levensvreugde worden: veel nuttigs en veel aangenaams in zich vereenigen!

JOSEPH SMITH – EEN EERLIJK WAARHEIDSGETUIGE
 trots het geschrijf van dominee v. d. Valk.
 (De dominee bleek onbetrouwbaar).

(Vervolg van blz. 327.)

De Leer en Verbonden.

Op bladzij 120 zegt Van der Valk, sprekend over de Leer en Verbonden :

„De openbaringen zijn laag bij den grond, en alle tendenzieus, daar ze betrekking hebben op *personen*, die Smith als handlangers voor zijne plannen gebruiken moest, of hen omgekeerd als gevaarlijk voor zijn plannen wilde verwijderen, en op *zaken*, welke hij tot stand wenschte te brengen of verijdelen.”

Stellen wij daartegenover een aanhaling uit „The Case against Mormonism” van Dr. Robert C. Webb, een buitenstaander.

„Wat ook het karakter en de beweegredenen van Joseph Smith mogen geweest zijn, of van zijne medewerkers, wat ook voor of tegen de door hem gestichte Kerk gezegd moge worden, of tegen het volk dat haar vormt, of tegen de door hen gehandhaafde geloofspunten — het blijft een vaststaand feit dat een werkelijk kritische toets een beslist erkennen insluiten moet, dat de documenten, in het boek der „Leer en Verbonden” vervat, een eigenaardige singuliere verdienste hebben, beschouwd als middelen om leerstellingen te onderwijzen, raadgevingen te verstrekken of gedragsregels te verspreiden. Op vele plaatsen kan, zoomede, superieure letterkundige verdienste ontdekt worden, in spijt van onderscheiden stelfouten etc. die in de copie schijnen geslopen te zijn. De conclusie waartoe men op grond van deze feiten komt, na een kritischen toets die inderdaad een intelligente kritische toets is, is dat deze documenten geschreven werden en uitgegeven door een intelligent, ja een singulier intelligent man, wiens oprechte streven het is een hoogen levensstandaard vóór te staan, en die, wat ook zijn persoonlijke defecten in eenig bijzonder opzicht mogen geweest zijn, beslist niet te voorschijn treedt als een laag en verdorven charlatan, zelfs niet als een man die zijn gaven als leider voor andere dan de waardigste doeleinden gebruikt”.

Van der Valks boek zou haast de verdienste gehad hebben dat het Solomon Spaulding en de „Manuscript Story” onmogelijk maakte als bron van het Boek van Mormon. Maar ondanks zijn persoonlijke overtuiging dat Joseph Smith zelf dat werk schreef, durft of wil de dominee blijkbaar nog niet grifweg met de Spauldingtheorie breken.

Een slag om den arm . . . ?

Het „wetenschappelijk” boek spreekt zichzelf hier en daar tegen. Zoo onder anderen :

1. „Satan die van vleesch en bloed is.” Blz. 123.

2. „De duivel heeft geen lichaam.” Blz. 139.

Dat zouden beiden „Mormoonsche” leerstellingen zijn!

Het »Nieuwe« in het Boek.

Ontdaan van voorwoorden en aanhangsels, is „De Profeet der Mormonen Joseph Smith Jr.” een boek van 236 bladzijden. Slechts één hoofdstuk, van 18 bladzijden, behandelt iets nieuws. Al het andere is opgewarmde kost, oude klikjes en erger nog ersatz! Maar, aangemengd met wat dorpsachterklap: „beëdigde verklaringen”, kan het wel opgedischt!

Het nieuwe in het boek (en zelfs dat is nog goeddeels oude kost, alleen de toepassing is een nieuwigheid) wordt behandeld in hoofdstuk VI. *Smith als psychopaat (pseudologia phantastica)*. Toe maar! Joseph Smith is achtereenvolgens genoemd occultist, Mesmerist, spiritualist, epilepticus, hystericus en wat al niet meer. Nu nog psychopaat ook!

En een predikant-schrijver, die geen psychiater is, weet dat uit te denken! Bijna een eeuw lang hebben allerlei groote denkers hulpeloos gestaan voor het raadsel van den Laterdaagschen Profeet en zijn Stichting: een stelsel van groote dingen, groote beweringen, groote pogingen, groote resultaten, groote reputatie en van groot gewicht, gezien de verwekte oppositie — maar nu is het dan eindelijk opgelost!

Wij behoeven den kwasi-geleerde niet *au serieux* te nemen.

„Het sluw verstand, zoo fel gebrand
Op andrer ondergang of val,
Verliest allicht zijn evenwicht
En mist het doel geheel en al.”

In zijn overdrijving maakt onze predikant het zóó bar dat hij zich onmogelijk maakt als bevoegd beoordeelaar. Men sla bladzij 235 op, waar staat:

. . . „de Mormonen zijn de machtigsten, de invloedrijksten en de schatrijksten van geheel Amerika, van de geheele wereld. Hun geld zit in alle soliede, groote maatschappijen, en van de allergrootste trusts hebben ze de meeste aandelen, en zijn hunne voornaamste mannen de presidenten, directeuren en commissarissen” . . . en men wéét — als men het soms nog niet wist — welk een competent *cursor* hier aan het woord is.

Laat het maar kant noch wal raken, dominee!
Sprak u van verwarde fantasieën?

„Mormoonsche” Mentaliteit.

En laat ik nu nog even mijne schouders ophalen voor Rector J. van der Valks niet-gelooven dat de „Mormonen” „zelfs zoover zullen komen om voor bewijzen vatbaar te zijn.” Die generaliseering van de mentaliteit der Laterdaagsche heiligen is al zeer strelend! Tracht ons een beetje beter te doorzien, hooggeleerde heer! Verwacht intusschen niet dat de leden der hierbesproken Kerk glorierijke waarheden — geleerden en ongeleerden dierbaar op

grond van eigen innerlijk beleven, zelfstandige zielsgetuigenis — zullen loslaten voor de zoogenaamde bewijzen die uw jongere broeder bijeengebracht heeft.

II.

NOG EENS VAN DER VALK'S BOEK.

(De Ster, 15 Sept. 1923.)

Verleden jaar (zie Utah-Nederlander 9 Maart 1922 en de Ster 15 April en 1 Mei 1922) besprak schrijver dezès een anti-Mormoonsch boek van de hand van M. H. A. van der Valk, predikant te Rotterdam. Dat boek, getiteld: „De Profeet der Mormonen Joseph Smith Jr.“, bevat een woord vooraf van dr. J. van der Valk, rector van het Marnix-Gymnasium aldaar. De rector, zoo zal men zich herinneren, achtte het geschrift zijns jongeren broeders van wetenschappelijke waarde om twee redenen:

1. Om de bewijsvoering dat Joseph Smiths verklaring van zekere Egyptische plaatjes diens totale onkunde in de Egyptologie verraadt;

2. Om de diagnose van den profeet als lijder aan pseudologia phantastica (verwarde fantasieën).

Aan de hand van bekende Egyptologen zagen wij toentertijd dat er onder deze geleerden verbazend veel meeningsverschil bestaat omtrent de bewuste plaatjes, en dat ds. Van der Valk als eigengebakken Egyptoloog een heel dwaas figuur maakte.

Verder toonden wij aan op duidelijke, hoewel ondeskundige gronden, dat de dominee een onbevoegd beoordeelaar was; dat hij zich met iets bemoeide, waarvan hij zoowat niets afwist; dat hij als felle tegenstander van den Mormonenprofeet zijn doel voorbijstreefde.

Nu gewerd ons sinds den tijd dat bovengenoemd artikel verscheen, een deskundige oordeelvelling, die meer dan waard is dat zij vastgelegd worde in onze trouwlichtende Ster. Die oordeelvelling komt voor in een boekbespreking door dr. J. C. de Moor betreffende het onderhavige werk gegeven in de Gereformeerde „Heraut“. Geven wij dr. De Moor het woord:

„Ik ben geen psychiater (dokter voor zielsziekten) en durf daarover (de diagnose van den profeet als lijder aan verwarde fantasieën) dus evenmin een oordeel vellen (als over het Egyptologische deel van het boek), maar was zoo gelukkig, in dezen de medewerking van een deskundige te kunnen verkrijgen, n.l. van dr. D. Schermers, den geneesheer-directeur van het Christelijk Sanatorium voor Zenuwlijders te Zeist. Deze gaf mij de volgende beoordeeling van hoofdstuk III sub 6 van dit boek:

„Naar het mij voorkomt heeft de heer v. d. Valk zich op glad ijs gewaagd, toen hij in het derde hoofdstuk van zijn boek ook een artikel schreef over Smith als psychopaat(h).

„Wanneer men over de noodige bronnen kan beschikken, hetgeen bij v. d. Valk zeker het geval is geweest, dan is het niet zoo moeilijk een goede levensbeschrijving te geven. Om echter ook een antwoord te geven op de vraag of dit leven ziekelijke trekken vertoonde, daarvoor is het zeker wel noodig, dat men zelf ook volkomen op de hoogte is van de pathologische verschijnselen, die zich kunnen voordoen. Vooral is dit het geval met overgangsvormen, waar men vaak in twijfel verkeert of men met een abnormalen toestand te doen heeft.

„Het is niet bekend, dat de schrijver zelf eenige psychiatrische ervaring heeft opgedaan, en uit zijn boek blijkt dit ook geenszins. Zonder eenige nadere toelichting spreekt hij reeds aanstonds van een verklaring der „psychose” en wijst hij op de „experimenteele subjectieve metapsychologie”. Met enkele woorden wordt dan uitgemaakt, dat de profeet geen spiritist (spiritualist?) was en dat hij niet leed aan epilepsie of hysterie. Wel staat het voor den schrijver vast, dat de profeet, „van zijn geboorte af” dubbel erfelijk belast was en daarom een abnormaal persoon, een psychopaath is geweest. Nu is het wel waar, dat de erfelijke belasting, wanneer zij dubbelzijdig is, grooten invloed uitoefent, maar het staat nog niet vast, dat men in dezen met ziekelijke factoren bij de ouders te doen heeft; het gaat toch niet aan om alles wat slecht en afkeurenswaardig is, eenvoudig ziekte te noemen of daarmede gelijk te stellen. En was de schrijver met deze ontdekking nog maar tevreden geweest; maar hij gaat verder met zijn onderscheidingen en spreekt van een pseudologia phantastica, want de profeet leed aan verwarde phantasiën. Als men echter nagaat wat bekende autoriteiten van den laatsten tijd, o.a. Bleuler, hoogleeraar in de psychiatrie te Zürich, over dit ziektebeeld geschreven hebben, dan blijkt duidelijk, dat dit allerminst klopt met de beschrijving, die v. d. Valk van den profeet heeft gegeven.

„Deze patiënten lijden zonder twijfel aan sterke phantasiën, maar zijn zoo veranderlijk, dat zij niet in staat zouden zijn een secte te stichten, die zulk een enormen aanhang heeft verkregen. De „phantasiën” van den profeet kunnen dan ook moeilijk als verward beschouwd worden. Hij gebruikte ze naardat hij hen van noode had en oefende daarbij een grooten suggestieven invloed uit op zijn omgeving. Of men daarom het recht heeft van een inductieve psychose te spreken, zooals v. d. Valk dit doet, is ook een vraag, die niet direct beantwoord kan worden. Weliswaar vermeldt hij enkele gevallen van deze psychose uit den laatsten tijd en herinneren velen zich nog Appeltern en Katwijk, maar de aandachtige lezer gevoelt zelf, dat dit geheel andere gevallen zijn. Wanneer Smith een bijzondere suggestie op zijn volgelingen uitoefent, dan heeft men daarom nog niet het recht van een inductieve psychose te spreken.

„Als psychiater zou ik dus een ernstig bezwaar moeten

maken tegen de beide door v. d. Valk gestelde diagnosen; zooals men dit van een leek trouwens niet anders kan verwachten, getuigen zij van groote oppervlakkigheid.

De lezing van zijn boek geeft echter wel den indruk, dat de profeet een merkwaardige persoonlijkheid was, die zeker verdiende ook van psychiatrische zijde nauwkeurig te worden besproken.

(Wordt vervolgd).

HONING ALS HOOFDVOEDING.

Er zijn verschillende redenen waarom de menschen honing be-
hooren te kiezen voor hun hoofdvoeding, inplaats van de beet-
wortelsuiker die nu zoo algemeen wordt gebruikt. In de eerste
plaats is honing een zuiver, natuurlijk, onvervalscht zoet, terwijl
bij het bereiden van gewone suiker het vermengen met meer of
minder schadelijke chemikaliën onvermijdelijk schijnt te zijn. Als
een bijenkolonie kunstmatig gevoerd moet worden, en voor dat
doel gewone kruideniers suiker gebruikt wordt dan heeft dat ge-
woonlijk de vergiftiging van het halve volk ten gevolge, door
de chemische stoffen waarmee de suiker in de raffineerderij be-
handeld is geworden. En als ze zóó werkt op de bijen dan ligt
het voor de hand, dat ze niet heelemaal onschadelijk kan zijn voor
mensen. Maar de zuiverheid alleen is niet de reden waarom
honing het algemeene verzoetingsmiddel voor de menschen be-
hoorde te zijn. Honing is de suiker, die mee den nektar vormt;
maar dan geconcentreerd en verwerkt tot wat in de scheikunde
bekend is als druivensuiker; en zoo is dus in rijpen honing het
eerste en belangrijkste deel van de spijsvertering reeds gebeurd,
vóór dat zij uit de raat genomen wordt. Dit verklaart waarom zooveel
zwakke menschen en vooral kinderen zoo gemakkelijk voedsel
met honing verzoet kunnen verteren, terwijl zij alle andere vormen
van zoet niet verdragen.

De geneesheeren vinden steeds nieuwe deugden in honing. Zijn
gelijkmatig regelende werking op de ingewanden is sinds lang
bekend, en het is door bevoegden gestaafd, dat er feitelijk in het
menschelijk lichaam geen enkel orgaan is, dat niet eenigen invloed
ten goede ondervindt bij het regelmatig gebruik van honing. Bij
alle uitterende ziekten en zeker het schitterendst bij tuberculose,
is het gebleken, dat honing het lichaam kan opbouwen, waar andere
middelen faalden. Het is zeker, dat verschillende gevallen van
tering volslagen genezen zijn door een ruim honingdieet, en het
is ook opvallend dat honing het hoofdbestanddeel is van bijna
alle gebruikelijke geneesmiddelen voor ziekten van borst en keel.
Gewoonlijk worden therapeutische wenken van leeken door de
faculteit met een sceel oog aangezien, tenminste bij de meer
ouderwetsche leden; doch in de hoop, dat deze bladzij door een
meer onbevangen geest gelezen moge worden, waag ik het er op.

Fickner Edwardes, *Het verhaal van de Honingbij.*

ZENDINGSNIEUWS.

Overleden.

HOEKSEMA. — In het Acad. Ziekenhuis te Groningen is den 4den September 1932 overleden zuster Titia Hoeksema-Hekman, dochter van Stoffel Hekman en Vrouwe Schuring. Zij werd op 25 Juni 1853 te Nieuwe Pekela, Groningen, geboren en op 12 Februari 1926 gedoopt door Ouderling Samuel Reed Andrus en bevestigd door Ouderling Gerard Doezie.

Verplaatst.

Ouderling Kenneth J. Draayer is van Gouda (hij woonde te Rotterdam en ging naar Gouda om de leden te bezoeken en tevens om vergaderingen te houden) naar Almelo overgeplaatst, waar hij gemeente-president is geworden. Ouderling James J. de Brij is van Almelo naar Dordrecht overgeplaatst.

Ontslagen.

Ouderling Jesse K. Thorne laatstelijk werkzaam te Dordrecht als senior-ouderling, is eervol ontslagen van zijn zendingsarbeid hier te lande en is op 14 November van Rotterdam vertrokken naar Le Havre, Frankrijk, waar hij op 17 November zal scheep gaan op het S.S. Manhattan van de Vereenigde Staten Lijn.

GEMEENTE CONFERENTIES.

Zondag 27 November is de dag voor de jaarlijksche gemeente conferenties. Den gemeenteliders wordt een programma toegezonden.

HUISBEZOEKLES.

Langs de lijnen, die een samensteller van een Gedenkboek (zie onder: Van de Redactie) dient te volgen, bespreke men bij het huisbezoek de persoonlijke ondervindingen, die als geloofsterkende wetenswaardigheden geboekstaafd kunnen worden.

Dit is de December-les. Welke ondervindingen van het verleden en in het bijzonder van het afgelopen jaar, zijn vermeldenswaard? Brandt de getuigenisvlam helderder in uw boezem dan een jaar geleden? Ziet ge met grooter blijdschap het Nieuwe jaar, de toekomst tegemoet?

Werdt ge soms zwaar beproefd? hebt ge soms veel verloren
In 't jaar dat henen ging? bleef tóch de hoop nog gloren?

„Onderzoek u zelven, of gij in het geloof zijt, beproeft u zelven
(2 Cor. 13:5).

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR DECEMBER 1932.

AVONDMAALSVERS.

Wijl wij 't verbondsmaal houden saam,
Om Jezus' wil en in Zijn naam,
Laat ons bedenken, nauwgezet,
Of hart en hand zijn vrij van smet.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(Jesaja 9 : 5)

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijnen schouder ; en men noemt Zijnen naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst”.

2½ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 4 December „Wat zijn Profetessen?”
„Johannes de Dooper”.
Oude Testament.
- 11 December „Joseph bestraft de gevangenenbewaarders”.
„Er wordt een nieuwe stad gebouwd”.
Kerkgeschiedenis.
- 18 December „Overtreding en de val”.
„Zonde”.
Evangelieleer.
- 25 December „Jezus in Gethsemané”.
„De Kruisiging”.
Nieuwe Testament.

DUBBELTJES-ZONDAG.

Zondag 27 November is Dubbeltjes-Zondag. Deze instelling behoeft weinig uitleg. Allen die kunnen, groot en klein, dragen eens per jaar een dubbeltje of meer bij ter bestrijding van de onvermijdelijke onkosten van onze groote Zondagsschool onderneming. Op Zondag 20 November kunnen de envelopjes (die wij aan de besturen zullen toezenden) uitgereikt worden, zoodat de inzameling precies op tijd plaats kan hebben.

J. G. de G.

INHOUD.

Een oproep tot dienstverrichting	337		Joseph Smith - een eerlijk waar-	
Naar Praag en terug	339		heidsgetuige	346
De weg tot volmaking	341		Honing als hoofdvoeding	350
Het Kerstfeest nadert	344		Zendingsnieuws	351
Van de Redactie :			Gemeente conferenties	351
President Joseph W McMurrin	345		Huisbezoekes	351
Onze Gedenkboeken	345		Zondagsschoolwerk voor Dec.	352

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.